

Arrest

nr. 275 127 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 januari 2019 een eerste aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Spaanse zus.

1.2. Verweerder neemt op 26 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 8 november 2019 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.4. Verweerder neemt op 7 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 augustus 2020 met nummer 241 378 wordt het door verzoeker tegen deze bijlage 20 ingestelde beroep verworpen.

1.5. Verzoeker dient op 8 januari 2021 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.6. Verweerder neemt op 22 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker dient op 13 juli 2021 een vierde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.8. Verweerder neemt op 12 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 272 634 van 12 mei 2022.

1.9. Op 24 februari 2022 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt niet aangevochten door verzoeker.

1.10. Verweerder treft op 24 februari 2022 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam [A.]

voornaam [J.I.]

geboortedatum [...]1986

geboorteplaats [T.]

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24 02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Betrokkene diende 4 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse zus op basis van artikel 47/1,2: van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 09.01.2019 werd geweigerd op 26.06.2019. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28.10.2019 verworpen door de RVV. Ondanks dit arrest diende betrokkene al op 08.11.2019 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 07.05.2020. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 24.08.2020 verworpen door de RVV. Toch diende betrokkene op 08.01.2021 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 22.06.2021. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28.07.2021 verworpen door de RVV. Ondanks dit derde arrest van de RVV, diende betrokkene op 13.07.2021 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse zus. Deze aanvraag werd op 12.01.2022 geweigerd. Betrokkene diende opnieuw een niet schorsend beroep in tegen deze weigering. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissingen en arresten van de RVV inzake zijn aanvragen gezinshereniging met zijn zus, dat zijn vierde aanvraag geen kans meer maakte temeer hij geen enkel relevant nieuw stuk voorlegde dat enigszins zou vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Op 04.01.2019 werd hem door de PZ Damme een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij aan de hand van een brochure geïnformeerd over de mogelijkheden voor ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Op 02.07.2019 (bijlage 20 van 26.06.2019), op 11.05.2019 (bijlage 20 van 07.05.2020), op 29.06.2021 (bijlage 20 van 22.06.2021) en op 13.01.2022 (bijlage 20 van 12.01.2022) werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Op 21.07.2020 werd door de politie van PZ Damme ook nog eens een herbevestiging van bevel betekend aan betrokkene. Betrokkene diende te weten dat de beroepen die hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RW) indiende legen de bevelen vervat in de opeenvolgende bijlage 20, geen schorsende werking hadden of hebben. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarigen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 74/11. 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.”

Hij betoogt als volgt:

“2.1.

Dat verzoeker verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in artikel 74/13 Vw.

In casu heeft verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd op basis van het feit dat aan verzoeker eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werd betekend en verzoeker na een negatieve aanvragen gezinshereniging daarop een nieuwe aanvraag deed.

Verzoeker zou hierdoor de procedure misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Dat verzoeker inderdaad aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend, welke werden afgewezen omdat bepaalde zaken niet voldoende waren aangetoond.

Verzoeker heeft achtereenvolgens steeds bijkomende stukken verzameld, in de veronderstelling dat hierdoor een nieuwe aanvraag wel zou goedgekeurd worden.

Dat het indienen van verzoeken om gezinshereniging geenszins als onredelijk kan worden beschouwd en een inreisverbod van maar liefst 3 jaar dan ook volkomen disproportioneel is, in acht genomen het feit dat verzoeker bij elke aanvraag steeds bijkomende informatie heeft bezorgd.

Dat het inreisverbod dan ook onredelijk is en disproportioneel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd .

Dat dit in casu niet gebeurd is zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

2. 2.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij een tweede gezinsherenigingsaanvraag indiende. Daarnaast zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 20 Vw., kan een inreisverbod van maximum driejaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr.167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.# evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.2. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig kan worden opgeworpen omdat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt waarop vermelde wetbepaling van toepassing is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod bevat een motivering in feite, evenals in rechte. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dit betreft een herhaling van de motieven die kunnen worden gelezen in het in punt 1.9. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet rust op hem de verplichting om hem een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder zet verweerder tevens uiteen waarom hij een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar oplegt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de motivering van de duurtijd van het inreisverbod niet beperkt tot het aanstippen dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, dat verzoeker de procedure gezinshereniging misbruikt en dat het belang van de immigratiecontrole een dergelijk inreisverbod vereist. De motivering is duidelijk ruimer dan dat (cf. punt 2.6.) en hieruit blijkt afdoende dat verweerder niet zomaar automatisch heeft beslist om te voorzien in een inreisverbod van drie jaar. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verweerder uitgebreid motiveert waarom er geen inreisverbod met een minder lange duurtijd kon worden opgelegd of waarom *“hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur”*. Zij vereist wel dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod vaststelt waaruit een afweging van de specifieke omstandigheden van het individuele geval blijkt, waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet, te meer daar uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven van het inreisverbod, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.6. De duur van het inreisverbod wordt door verweerder verantwoord op grond van de volgende concrete elementen:

- verzoeker diende viermaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet; tegen elke beslissing werd tevergeefs een beroep ingediend bij de Raad;
- verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in;
- verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten;
- verzoeker is een gezonde en volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende zus en broer;
- uit niets blijkt dat een inreisverbod verzoeker zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko; een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt;
- evenmin blijkt uit het administratief dossier van verzoeker dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden;
- er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Op basis van dit *alles* concludeert verweerder: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.7. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van de opgeworpen schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel is dat hij inderdaad verschillende aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend, maar dat er geen sprake is van misbruik. Verweerder verliest namelijk uit het oog dat de aanvragen steeds werden afgewezen omdat bepaalde zaken niet voldoende waren aangetoond en hij dus achtereenvolgens steeds bijkomende stukken heeft verzameld in de veronderstelling dat een nieuwe aanvraag wel zou worden goedgekeurd.

2.8. Verzoeker kan niet volstaan met het voeren van een algemeen betoog dat aanvragen tot gezinshereniging werden afgewezen *“omdat bepaalde zaken niet voldoende waren aangetoond”* en dat hij *“achtereenvolgens steeds bijkomende stukken”* heeft voorgelegd. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoeker te gaan uitvlooien aan de hand van de stukken die hij heeft ingediend ter ondersteuning van vier aanvragen gezinshereniging en van de beslissingen onder het model van de bijlage 20 die telkens werden getroffen. De Raad merkt wel nog op dat verzoekers betoog alvast geen steun vindt in het in punt 1.8. bedoelde arrest waarin kan worden gelezen: *“Verzoekers eerste concrete punt van kritiek is dat hij bij een vorige aanvraag beëdigde verklaringen heeft voorgelegd van zijn ouders dat hij en zijn zus samenwoonden in Marokko, zodat volgens hem werd aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse zus. De Raad kan enkel vaststellen dat in de voorgaande bijlagen 20 – met name in de bijlagen 20 van 26 juni 2019, 7 mei 2020 en 22 juni 2021 – hierover werd gemotiveerd. Zo werd in de bijlage 20 van 26 juni 2019 duidelijk het opzet van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet uiteengezet en verduidelijkt dat het moet gaan om een samenwoonst die de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. In de bijlage 20 van 7 mei 2020 werd over de “verklaringen op eer dd. 23.01.2020 en 05.02.2020 waarin derden (de beide ouders van betrokkene en de referentiepersoon) verklaren dat*

betrokkene en de referentiepersoon sedert hun geboorte tot hun vertrek naar het buitenland in 2014 op het ouderlijke adres woonachtig waren” door verweerder gemotiveerd dat “een loutere samenwoning als broer/zus als deel van het gezin van hun ouder(s) niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden”. In de bijlage 20 van 22 juni 2021 werd vastgesteld dat opnieuw dezelfde verklaringen op eer van de beide ouders werd voorgelegd en werd verwezen naar de beoordeling in de bijlage 20 van 7 mei 2020. Al deze voorgaande bijlagen 20 zijn definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De Raad ziet niet in waarom verzoeker blijft hameren op deze verklaringen op eer die bij een “vorige aanvraag” werden voorgelegd en op basis daarvan de nietigverklaring eist van de thans bestreden bijlage 20. “ alsook “De Raad wijst er vooreerst op dat voormelde “attestation de supports familiale n°141” reeds werd overgemaakt naar aanleiding van een eerdere verblijfsaanvraag, die resulteerde in de bijlage 20 van 22 juni 2021 met dezelfde beoordeling als in de thans bestreden bijlage 20. Tegen de bijlage 20 van 22 juni 2021 werd geen beroep ingesteld bij de Raad, zodat deze beslissing – en de hierin vervatte beoordeling van de “attestation de supports familiale n°141” – definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.”

2.9. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het misbruik van de procedure gezinshereniging niet de enige vaststelling vormt die verweerder ertoe aanzet om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Verzoeker gaat niet in concreto in op de andere vaststellingen zoals opgelijst in punt 2.6. Hij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing die steunt op een combinatie van vaststellingen getuigt van een disproportionele of kennelijk onredelijke afweging door verweerder.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA